

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลแรงงานภาค ๖

วันที่ ๒ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความแพ่ง

ระหว่าง { นางสาวธนภรณ์ โจทก์
บริษัทโตโยต้าอุตสาหกรรม ผู้จำหน่ายโตโยต้า จำกัด จำเลย

เรื่อง จ้างแรงงาน พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน เลิกจ้างไม่เป็นธรรม

ระหว่าง { นายกิตติพันธ์ โจทก์
บริษัทโตโยต้าอุตสาหกรรม ผู้จำหน่ายโตโยต้า จำกัด จำเลย

เรื่อง จ้างแรงงาน พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน เลิกจ้างไม่เป็นธรรม

คดีทั้งสองสำนวนนี้ศาลสั่งรวมการพิจารณา โดยให้เรียกนางสาวธนภรณ์ และ

นายกิตติพันธ์ โจทก์ทั้งสองไปตามลำดับสำนวนว่าโจทก์ที่ ๑ และโจทก์ที่ ๒ เรียกจำเลยทั้งสองสำนวน

ว่าจำเลย

- ๒ -

โจทก์ฟ้องทั้งสองสำนวนรวมใจความว่า โจทก์ที่ ๑ เข้าทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ โจทก์ที่ ๒ เข้าทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยเมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ตำแหน่งสุดท้ายที่ปรึกษาการขาย ได้รับค่าจ้างตามผลงานโดยคำนวณเป็นหน่วยจากยอดการจอบส่งมอบและซื้อขายรถยนต์ในแต่ละเดือน กำหนดจ่ายทุกวันที่ ๑๐ ของทุกเดือน ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๘ ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๘ โจทก์ที่ ๑ ได้รับค่าจ้าง ๑๕,๐๐๐ บาท ๑๓,๑๓๔ บาท ๑๗,๘๒๙ บาท ๘,๐๐๐ บาท ๑๘,๐๐๐ บาท และ ๔๓,๘๒๖ บาท ส่วนโจทก์ที่ ๒ ได้รับค่าจ้างเดือนสิงหาคม ๒๕๕๘ ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๖,๐๑๓ บาท ๒๔,๐๐๐ บาท และ ๕,๐๐๐ บาท ตามลำดับ นอกจากนี้ บริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด ผู้ผลิตรถยนต์ซึ่งจำเลยเป็นผู้แทนจำหน่ายกำหนดให้เงินจูงใจการขายแก่พนักงานขายและที่ปรึกษาการขายที่ขายรถยนต์ได้อีกส่วนหนึ่ง โดยการโอนเงินส่วนนี้ให้พนักงานขายและที่ปรึกษาการขายโดยตรง ต่อมาบริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด เปลี่ยนแปลงวิธีการจ่ายเงินจากเดิมเป็นการโอนเงินเข้าบัญชีผู้แทนจำหน่ายแล้วให้ผู้แทนจำหน่ายจ่ายเงินจูงใจการขายให้พนักงานขายและที่ปรึกษาการขายต่อไป เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองอ้างเหตุว่าโจทก์ทั้งสองทำงานไม่มีประสิทธิภาพโดยไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้า โจทก์ทั้งสองไม่ได้กระทำผิด เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ขอให้บังคับจำเลยจ่ายเงินจูงใจการขาย ๓๐,๐๐๐ บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๔๘,๐๒๖ บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ๘๗,๖๕๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ ๑ จ่ายค่าชดเชย ๑๑๕,๗๘๙ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี

- ๓ -

นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ ๑ จ่ายเงินจูงใจการขาย ๓๐,๐๐๐ บาท สิ้นจ้าง
แทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๑๐,๖๐๐ บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ๒๙,๐๐๐
บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ ๒
จ่ายค่าชดเชย ๓๕,๐๑๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่า
จะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ ๒

จำเลยให้การทั้งสองสำนวนรวมใจความว่า เงินจูงใจการขายเป็นเงินรางวัลส่งเสริม
การขายที่บริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด จ่ายเพื่อสนับสนุนการขาย การประชาสัมพันธ์
เพื่อเพิ่มโอกาสในการขายและสนับสนุนผู้แทนจำหน่ายให้สามารถบรรลุเป้าหมายการขายและส่วนแบ่ง
การตลาดในครึ่งปีหลัง โดยการโอนเงินจูงใจการขายและเงินสนับสนุนอื่นๆ เข้าบัญชีของผู้แทนจำหน่าย
ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ การขายรถยนต์บางรุ่นเท่านั้นที่จะได้รับเงินจูงใจการขาย อย่่างไรก็ดี
จำเลยได้แจ้งพนักงานขายทุกคนแล้วว่าจะนำเงินจูงใจการขายไปทำกิจกรรมส่งเสริมการขาย
ให้พนักงานขายเพื่อให้สามารถนำเสนอการขายรถยนต์ได้มากขึ้น และยังนำเงินจูงใจการขายมาเป็น
ค่าคอมมิชชั่นพิเศษในกรณีพนักงานขายบรรลุเป้าหมายการขายในแต่ละเดือนตามเอกสารกำหนด
ผลตอบแทนพนักงานเป็นรายเดือน ซึ่งพนักงานขายทุกคนทราบเรื่องดังกล่าว เงินจูงใจการขายจึงเป็น
ของผู้แทนจำหน่ายที่จะบริหารจัดการ สำหรับจำเลยไม่เคยนำเงินส่วนนี้มาเป็นผลประโยชน์ของตนเลย
เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โจทก์ที่ ๑ ถูกดำเนินเรื่องงานและให้ปรับปรุงตัว โจทก์ที่ ๑ ไม่พอใจ
และละทิ้งหน้าที่หรือขาดงานตั้งแต่วันที่ดังกล่าวเป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันอันเป็นการฝ่าฝืน

- ๔ -

ข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน ส่วนโจทก์ที่ ๒ จำเลยไม่ได้เรียกไปดำเนินเรื่องงานแต่โจทก์ที่ ๒ ละทิ้งหน้าที่หรือขาดงานตั้งแต่วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ อันเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน เช่นเดียวกัน จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า ไม่ใช่การเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จึงไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินชดเชยการขาดงาน สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย รวมทั้งค่าใช้จ่ายค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสอง ขอให้ยกฟ้อง

ศาลใกล้เคียงแล้ว โจทก์ที่ ๒ สละข้อเรียกร้องในส่วนขอเงินชดเชยการขาดงาน

ศาลกำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า

๑. จำเลยต้องจ่ายเงินชดเชยการขาดงานให้แก่โจทก์ที่ ๑ หรือไม่
๒. จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองเมื่อใด
๓. จำเลยต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์ทั้งสองหรือไม่ เพียงใด
๔. จำเลยต้องจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์ทั้งสองหรือไม่ เพียงใด
๕. การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมหรือไม่ และจำเลย

ต้องชดเชยค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสองหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงที่คู่ความแถลงร่วมกันรับฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีนายประพลวัต เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนและมีอำนาจเลิกจ้างโจทก์ที่ ๑ เข้าทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ โจทก์ที่ ๒ เข้าทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยเมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ตำแหน่งสุดท้ายที่ปรึกษาการชาย ได้รับค่าจ้างตามผลงาน

- ๕ -

โดยคำนวณเป็นหน่วยจากยอดการจูง ส่งมอบและซื้อขายรถยนต์ ในแต่ละเดือนหรือที่เรียกว่าค่าคอมมิชชั่นซึ่งเป็นค่าจ้าง กำหนดจ่ายทุกวันที่ ๑๐ ของทุกเดือน ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๘ ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๘ โจทก์ที่ ๑ ได้รับค่าจ้าง ๑๕,๐๐๐ บาท ๑๓,๑๓๔ บาท ๑๗,๘๒๙ บาท ๘,๐๐๐ บาท ๑๘,๐๐๐ บาท และ ๔๓,๘๒๖ บาท ส่วนโจทก์ที่ ๒ ได้รับค่าจ้าง เดือนสิงหาคม ๒๕๕๘ ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๖,๐๑๓ บาท ๒๔,๐๐๐ บาท และ ๕,๐๐๐ บาท ตามลำดับ สำหรับเงินจูงใจการขายเดิมบริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด จ่ายให้ที่ปรึกษาการขายโดยตรงด้วยการโอนเงินเข้าบัญชีส่วนตัวของที่ปรึกษาการขาย ต่อมาในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ บริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด เปลี่ยนแปลงวิธีการจ่ายเงินจากเดิม เป็นการโอนเงินเข้าบัญชีจำเลย โจทก์ที่ ๑ มีสิทธิได้รับเงินจูงใจการขายสำหรับเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เงินจำนวนดังกล่าวบริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด ได้โอนเข้าบัญชีจำเลยแล้วแต่จำเลยมิได้จ่ายให้โจทก์ที่ ๑ และหากโจทก์ที่ ๑ มีสิทธิได้รับสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชยจะเป็นเงิน ๔๘,๐๒๖ บาท และ ๑๑๕,๗๘๙ บาท หากโจทก์ที่ ๒ มีสิทธิได้รับสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชยจะเป็นเงิน ๑๐,๖๐๐ บาท และ ๓๕,๐๑๓ บาท ตามลำดับ

ทางพิชารณาจำเลยซึ่งศาลกำหนดให้นำพยานมาสืบก่อนนำสืบข้อเท็จจริงว่าพนักงานขายมีหน้าที่ขายรถยนต์ ส่วนที่ปรึกษาการขายนอกจากจะมีหน้าที่ขายรถยนต์แล้วยังสามารถให้คำปรึกษาแก่ลูกค้าที่ประสงค์จะซื้อรถยนต์ได้ด้วย ฝ่ายต่างๆ ของจำเลยมีการตั้งไลน์กลุ่มเป็นการภายในเพื่อชี้แจงรายละเอียดการทำงานในแต่ละวัน รวมทั้งแจ้งข่าวสาร โดยจำเลยไม่ได้เกี่ยวข้องด้วย

- ๖ -

การถูกลบชื่อออกจากไลน์กลุ่มมิใช่การเลิกจ้าง ภายหลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการจ่ายเงินจูงใจ การขายจากเดิมเป็นการโอนเงินเข้าบัญชีจำเลย นายประพลวัต แจ้งให้ที่ประชุมฝ่ายขายทราบว่าจะ บริหารจัดการเงินจูงใจการขายโดยจัดสรรเงินบางส่วนไปใช้ในการจัดแคมเปญ หรือส่วนลด ของแถมให้ ลูกค้า เพื่อให้พนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายขายรถยนต์ได้จำนวนเพิ่มขึ้น ส่วนที่เหลือจะจ่ายให้ พนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายเป็นค่าคอมมิชชั่นตามอัตราที่จำเลยกำหนดในแต่ละช่วงเวลาซึ่งไม่มี ผู้ใดคัดค้าน เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โจทก์ที่ ๑ เข้าพบนายประพลวัตหลังจากนั้นนาย ประพลวัตแจ้งให้นางสาวต ผู้จัดการฝ่ายบุคคลในขณะนั้นทำหนังสือตักเตือนโจทก์ที่ ๑ กรณีปล่อยให้ ไบจอร์รถยนต์หลุดไป อันหมายถึงผู้จองไปซื้อรถยนต์จากผู้ขายรายอื่น และขอเงินจองคืน โจทก์ทั้งสอง ละทิ้งหน้าที่หรือขาดงานตั้งแต่วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันโดยไม่แจ้ง เหตุให้จำเลยทราบ จำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองเป็นหนังสือลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โดยให้มีผล เป็นการเลิกจ้างตั้งแต่วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

โจทก์ทั้งสองนำสืบว่า ในการประชุมฝ่ายขายไม่เคยมีการแจ้งให้ทราบว่าจะนำเงินจูงใจ การขายไปจัดแคมเปญ หรือส่วนลด ของแถม และจ่ายเป็นค่าคอมมิชชั่น เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โจทก์ที่ ๑ เข้าพบนายประพลวัต เพื่อสอบถามเกี่ยวกับการทำงานที่โจทก์ที่ ๑ รู้สึกว่าถูกกดดัน ด้วยการให้รายงานการปฏิบัติงานทุก ๑๕ นาที นายประพลวัตแจ้งว่าโจทก์ที่ ๑ ไม่มีความรับผิดชอบที่ ปล่อยให้ไบจอร์รถยนต์หลุดไป โจทก์ที่ ๑ พยายามชี้แจงว่าลูกค้าพร้อมที่จะรับมอบรถยนต์ที่จองไว้แต่ นายประพลวัตกลับข้ามคิวนำรถยนต์ไปส่งมอบให้ลูกค้ารายอื่น นายประพลวัตไม่สนใจและแจ้งโจทก์

- ๗ -

ที่ ๑ ว่าให้โจทก์ทั้งสองออกจากงาน หลังจากนั้นโจทก์ทั้งสองถูกลบชื่อออกจากไลน์กลุ่มฝ่ายขาย โจทก์ที่ ๑ ไปแจ้งให้โจทก์ที่ ๒ ซึ่งไม่ได้มาทำงานในวันดังกล่าวทราบ โจทก์ทั้งสองไม่ได้ไปทำงานเพราะจำเลยเลิกจ้าง โจทก์ทั้งสองไม่ได้กระทำความผิด การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองเป็นการไม่ชอบ

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามประเด็นข้อพิพาทที่ศาลกำหนดไว้ ดังนี้

๑. จำเลยต้องจ่ายเงินจูงใจการขายให้แก่โจทก์ที่ ๑ หรือไม่ ในเรื่องเงินจูงใจการขายนี้ ได้ความจากนางสาวอด ผู้รับมอบอำนาจจำเลย เบิกความตอบศาลถึงวัตถุประสงค์ที่บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด จ่ายเงินดังกล่าวว่า เป็นการจ่ายให้พนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายที่สามารถขายรถยนต์ในรุ่นที่บริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด กำหนดไว้ได้ เป็นเงินของบริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด เห็นว่า การที่บริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด จ่ายเงินจูงใจการขาย (Saleman Incentive) โดยการโอนเงินเข้าบัญชีส่วนตัวของพนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายโดยตรง แสดงให้เห็นอยู่ในตัวว่ามุ่งที่จะจ่ายเพื่อจูงใจหรือสร้างแรงกระตุ้นพนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายให้ขายรถยนต์ได้ตามเป้าหมายที่บริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด กำหนด เป็นเงินเพิ่มพิเศษที่จ่ายให้นอกเหนือจากเงินในส่วนที่จำเลยต้องจ่ายเงินจูงใจการขายจึงไม่ตกเป็นสิทธิแก่จำเลย หากแต่เป็นเรื่องเฉพาะตัวของพนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายในแต่ละคนที่ขายรถยนต์ได้โดยแท้ การที่มีการเปลี่ยนวิธีการจ่ายเงินไม่ทำให้วัตถุประสงค์ ในการจ่ายเงินจูงใจการขายเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังจะเห็นได้จากได้หมายเหตุในเงื่อนไขการขาย และผลตอบแทนพนักงานขาย เอกสารหมาย ล. ๒ ที่จำเลยระบุไว้ว่าเงินสนับสนุนจาก Saleman Incentive ทุกๆ รถที่ทำการส่งมอบ

ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ TMT จะทำการโอนเงินผ่านทางบริษัทเท่านั้น ในข้อนี้นางสาวเบญจวรรณ รักษาการผู้จัดการฝ่ายขาย เบิกความตอบศาลเพิ่มเติมว่า เนื้อความดังกล่าวหมายความว่า จำเลยได้แจ้งให้พนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายทราบว่าเงินสนับสนุนดังกล่าว (เงินจูงใจการขาย) ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ บริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด จะทำการโอนเงินเข้าบัญชีของจำเลย ไม่ได้โอนเข้าบัญชีส่วนตัวของพนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายอีกต่อไปแล้ว การที่จำเลยนำเงินจูงใจการขายมาจัดแคมเปญ หรือส่วนลดของแถม และจ่ายเป็นค่าคอมมิชชั่นมีผลเท่ากับนำเงินซึ่งเป็นสิทธิของพนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายมาบริหารจัดการโดยจำเลยไม่ต้องนำเงินของตนเองที่ควรจะมาจ่าย ทั้งๆ ที่เป็นคนละส่วนกัน โดยเฉพาะการนำเงินซึ่งเป็นสิทธิเฉพาะตัวของพนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายแต่ละคนมารวมกันในลักษณะเป็นกองกลางแล้วจำเลยเข้าบริหารจัดการเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะกระทบต่อสิทธิของพนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายที่มีสิทธิได้รับเงินจูงใจการขายดังกล่าว แต่เมื่อพิจารณาเงื่อนไขการขายและผลตอบแทนพนักงานขาย เอกสารหมายเลข ล. ๒ อันเป็นเอกสารที่จำเลยกำหนดสิทธิและประโยชน์ที่พนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายจะพึงได้รับ กลับไม่ปรากฏในเรื่องที่จำเลยจะนำเงินจูงใจการขายมาจัดแคมเปญ หรือส่วนลด ของแถม และจ่ายเป็นค่าคอมมิชชั่น ที่จำเลยอ้างว่าได้สอบถามไปยังบริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด แล้วว่าจำเลยสามารถบริหารจัดการเงินดังกล่าวได้หรือไม่ บริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด แจ้งว่าจำเลยสามารถบริหารจัดการได้ รวมทั้ง มีการแจ้งให้ที่ประชุมฝ่ายขายทราบแล้วว่าจะบริหารจัดการเงินจูงใจการขายโดยจัดสรรเงินบางส่วน ไปใช้ในการจัดแคมเปญ หรือส่วนลด ของแถม ส่วนที่เหลือจะจ่ายให้

- ๙ -

พนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายเป็นค่าคอมมิชชั่นและไม่มีผู้ใดคัดค้าน จำเลยก็ไม่มีพยานหลักฐานที่เป็นรูปธรรมมาแสดง เป็นเพียงการกล่าวอ้างอย่างเลื่อนลอย ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า เงินจูงใจการขายเป็นเงินที่บริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด จ่ายให้พนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขาย เป็นเงินของพนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายเป็นการเฉพาะตัว เมื่อโจทก์ที่ ๑ มีสิทธิได้รับเงินจูงใจการขายสำหรับเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และบริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด โอนเงินจำนวนดังกล่าวเข้าบัญชีของจำเลยแล้ว แต่จำเลยยังมีได้จ่ายให้โจทก์ที่ ๑ จำเลยจึงต้องจ่ายเงินจูงใจการขาย ๓๐,๐๐๐ บาท ให้แก่โจทก์ที่ ๑ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องตามที่โจทก์ที่ ๑ ขอเป็นต้นไป (ฟ้องลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ แต่นำฟ้องมายื่นต่อศาลวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๙)

๒. จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองเมื่อใด โจทก์ทั้งสองอ้างว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองด้วยวาจาเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ส่วนจำเลยอ้างว่าเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองเป็นหนังสือลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โดยให้มีผลเป็นการเลิกจ้างตั้งแต่วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โดยโจทก์ทั้งสองมีโจทก์ที่ ๑ เบิกความตอบศาลว่า ก่อนที่จำเลยจะเลิกจ้าง มีลูกค้ายามาจองซื้อรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นฟอร์จูนเนอร์ จำนวน ๑ คัน กับโจทก์ที่ ๑ เมื่อถึงกำหนดมีรถยนต์พร้อมที่จะส่งมอบแต่นายประพลวัต แจ้งโจทก์ที่ ๑ ว่าหากมีลูกค้ายารถยนต์เก่ามาแลกดีเทิร์นให้ขายและส่งมอบแก่ลูกค้าที่นำรถยนต์เก่ามาแลกดีเทิร์นไปก่อน ปรากฏว่ามีลูกค้ายารถยนต์เก่ามาแลกดีเทิร์น โจทก์ที่ ๑ จึงโทรศัพท์แจ้งลูกค้าที่จองรถยนต์ไว้กับโจทก์ที่ ๑ ขอเลื่อนกำหนดส่งมอบรถยนต์ออกไปโดยไม่มีกำหนด

- ๑๐ -

ลูกค้าโต้แย้งว่ารอรับรถยนต์ที่จองไว้ ๒ เดือนแล้ว จะต้องรอดต่อไปอีกหรืออย่างไร โจทก์ที่ ๑ อ้างว่า ดำเนินการตามคำสั่งของนายประพลวัต ลูกค้าวางสายโทรศัพท์ หลังจากนั้นประมาณ ๒ สัปดาห์ พนักงานขายของบริษัทโตโยต้าสุโขทัย จำกัด โทรศัพท์สอบถามโจทก์ที่ ๑ ถึงเหตุที่ลูกค้า ซึ่งเคยจองรถยนต์ไว้กับโจทก์ที่ ๑ กลับไปจองและซื้อรถยนต์ยี่ห้อและรุ่นเดียวกันกับพนักงานขายดังกล่าว โจทก์ที่ ๑ อ้างว่าความจริงมีรถยนต์พร้อมที่จะส่งมอบ แต่นายประพลวัตตัดคิวไปส่งมอบให้ลูกค้ารายอื่น เมื่อลูกค้าที่จองรถยนต์กับโจทก์ที่ ๑ รับมอบรถยนต์จากบริษัทโตโยต้าสุโขทัย จำกัด ไปแล้วได้มาขอถอนใบจองกับโจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๑ จึงทำเรื่องเสนอนายประพลวัต ซึ่งในทางปฏิบัติจะมีการคืนเงินจองภายใน ๗ วัน ครบกำหนดไม่มีการคืนเงินจอง ลูกค้ามาติดตามเรื่องก็ยังไม่คืนเช่นเดิม จนกระทั่งลูกค้าแจ้งว่าจะไปร้องเรียนต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ลูกค้าจึงได้รับเงินจองคืน ระหว่างวันที่ ๑ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โจทก์ทั้งสองต้องไปปฏิบัติงาน ณ สาขาพิชัย ซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอพิชัย จังหวัดอุตรดิตถ์ ตามคำสั่งของจำเลย วันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โจทก์ ที่ ๑ พร้อมทีมงานออกหาลูกค้าในเขตอำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย ปรากฏว่ามีลูกค้าประสงค์จะนำรถยนต์เก่ามาแลกดีเทียร์น โจทก์ที่ ๑ จึงถ่ายรูปรถยนต์ดังกล่าวส่งเข้าไลน์กลุ่มเพื่อให้ นายประพลวัตตีราคาและทราบการปฏิบัติงาน นายประพลวัตแจ้งกลับมาในไลน์กลุ่มว่าจะตีราคาทำไม เดียวก็ส่งไปสุโขทัยอีกและไม่ตีราคาให้ จากเหตุดังกล่าวมีการพูดคุยกันในทีมงานของโจทก์ที่ ๑ ว่านายประพลวัตเข้าใจว่าโจทก์ที่ ๑ เป็นคนแนะนำลูกค้าที่ถอนใบจองให้ไปจองซื้อรถยนต์จากบริษัท โตโยต้าสุโขทัย จำกัด โจทก์ที่ ๑ ต้องการชี้แจงข้อเท็จจริง ดังนั้น ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โจทก์ที่ ๑ จึงเข้าพบนายประพลวัตและพูดคุย

กับนายประพลวัตในทำนองว่าไม่พอใจการทำงานของโจทก์ที่ ๑ หรืออย่างไร จึงกดดันการทำงานของโจทก์ที่ ๑ ด้วยการให้รายงานการปฏิบัติงานทุก ๑๕ นาที นายประพลวัตแจ้งว่าโจทก์ที่ ๑ ไม่มีความรับผิดชอบที่ปล่อยให้ลูกค้าหลุดจากจำเลยไปซื้อรถยนต์ที่จังหวัดสุโขทัย โจทก์ที่ ๑ อธิบายว่าลูกค้าดังกล่าวพร้อมที่จะรับมอบรถยนต์ที่จองไว้ แต่นายประพลวัตกลับข้ามคิวนำรถยนต์ไปส่งมอบให้ลูกค้ารายอื่น นายประพลวัตแจ้งว่าไม่สนใจเพราะเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่ ๑ ที่ต้องดึงลูกค้าไว้ให้ได้ โจทก์ที่ ๑ แจ้งนายประพลวัตว่าโจทก์ที่ ๑ ก็ต้องการดึงลูกค้าไว้ เพราะหากส่งมอบรถยนต์ได้โจทก์ที่ ๑ จะได้เป้าหมายตามที่จำเลยกำหนด ซึ่งโจทก์ที่ ๑ จะได้รับค่าคอมมิชชั่นเพิ่มขึ้น นายประพลวัตแจ้งโจทก์ที่ ๑ ว่าไม่สนใจ วันนี้จะทำหนังสือให้โจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ ออกจากงาน โจทก์ที่ ๑ แจ้งนายประพลวัตว่าความผิดเพียงนี้จะไม่ตรวจสอบข้อมูลเลยหรืออย่างไร นายประพลวัตไม่ตอบและเชิญโจทก์ที่ ๑ ออกจากห้อง ก่อนออกไปโจทก์ที่ ๑ พูดคุยกับนายประพลวัตอีกว่าจะให้ออกจากงานจริงหรือ นายประพลวัตพยักหน้าแล้วพูดว่าครับ เมื่อโจทก์ที่ ๑ ออกจากห้องทำงานของนายประพลวัต นายประพลวัตลบชื่อโจทก์ที่ ๑ ออกจากไลน์กลุ่มฝ่ายขาย ครั้นเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา โจทก์ที่ ๑ เดินทางกลับบ้านและแวะหาโจทก์ที่ ๒ เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้โจทก์ที่ ๒ ฟัง โจทก์ที่ ๑ ไม่ได้ไปทำงานตั้งแต่วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และมีโจทก์ที่ ๒ เบิกความตอบศาลว่า วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โจทก์ที่ ๒ ไม่ได้ไปทำงานเนื่องจากยังไม่หายป่วย วันดังกล่าวเวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา นายประพลวัตลบชื่อโจทก์ที่ ๒ ออกจากไลน์กลุ่มฝ่ายขาย และแทบจะทันทีพนักงานขายซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานโทรศัพท์แจ้งโจทก์ที่ ๒ ว่านายประพลวัตไม่ให้โจทก์ที่ ๒ ทำงานอีกต่อไปแล้ว ต่อจากนั้น

- ๑๒ -

พนักงานขายอีกคนหนึ่งโทรศัพท์แจ้งโจทก์ที่ ๒ ว่านายประพลวัตได้แต่งตั้งพนักงานขายคนนั้นไปทำหน้าที่แทนโจทก์ที่ ๒ ที่สาขาพิชัย ครั้นเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา โจทก์ที่ ๑ ไปพบโจทก์ที่ ๒ แจ้งให้ทราบว่านายประพลวัตไม่ให้โจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ ทำงานอีกต่อไป โจทก์ที่ ๒ ไม่ได้ไปทำงานตั้งแต่วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ส่วนจำเลยมีนางสาวเบญจวรรณ รักษาการผู้จัดการฝ่ายขาย และนางสอาด ผู้รับมอบอำนาจจากจำเลยซึ่ง ณ วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ยังดำรงตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายบุคคลมา เบิกความตอบศาลว่า เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ นางสาวเบญจวรรณและนางสอาดเห็นโจทก์ที่ ๑ นั่งรอที่หน้าห้องทำงานของนายประพลวัต สำหรับนางสาวเบญจวรรณเบิกความต่อไปว่า โจทก์ที่ ๑ นั่งรอเพื่อพบ นายประพลวัต นางสอาดเบิกความต่อไปว่า หลังจากนั้นช่วงเวลาบ่าย นายประพลวัตมาแจ้งให้นางสอาดทำหนังสือตักเตือนโจทก์ที่ ๑ เกี่ยวกับการที่โจทก์ที่ ๑ ปล่อยใบจองรถยนต์หลุดไป เมื่อทำเสร็จได้นำไปให้โจทก์ที่ ๑ ลงลายมือชื่อรับทราบ แต่ไม่พบโจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๑ ไม่ได้ไปทำงานตั้งแต่วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โจทก์ที่ ๒ ไม่ได้ไปทำงานตั้งแต่วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โดยโจทก์ทั้งสองไม่ได้แจ้งเหตุที่ไม่ไปทำงานให้ทราบ ดังนี้ เห็นสมควรวินิจฉัยในส่วนของโจทก์ที่ ๑ เสียก่อน เห็นว่า ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ระหว่างที่โจทก์ที่ ๑ พูดคุยกับนายประพลวัตภายในห้องทำงานของนายประพลวัต คงมีเฉพาะโจทก์ที่ ๑ กับนายประพลวัตเท่านั้น เมื่อโจทก์ที่ ๑ ฟ้องและอ้างว่านายประพลวัตแจ้งว่าให้โจทก์ที่ ๑ ออกจากงานอันเป็นการเลิกจ้าง โดยโจทก์ที่ ๑ มีตัวโจทก์ที่ ๑ มาเบิกความยืนยัน แต่จำเลยกลับไม่นำนายประพลวัตมาเบิกความให้เห็นเป็นอย่างอื่น โดยเฉพาะเหตุที่โจทก์ที่ ๑ เข้าพบนายประพลวัต เมื่อพิจารณาหนังสือตักเตือนขั้นรุนแรง เอกสารหมาย ล. ๕ ซึ่งระบุว่า

- ๑๓ -

ทำเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เนื้อความก็กล่าวถึงกรณีลูกค้าถอนจองรถยนต์ ประกอบคำเบิกความของนางสาวดอที่ต่อศาลเพิ่มเติมว่า เมื่อลูกค้าจองรถยนต์ จำเลยจะดำเนินการจองรถยนต์ในระบบต่อบริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด และต้องชำระเงินค่ารถยนต์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่บริษัทโตโยต้ามอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด ส่งมอบรถยนต์ให้จำเลย หากมีการถอนใบจอง และไม่มีลูกค้ามาซื้อรถยนต์ดังกล่าว จะทำให้จำเลยต้องแบกรับภาระในค่ารถยนต์ที่ได้ชำระไป จำเลยจึงเคร่งครัดในเรื่องดังกล่าวกับพนักงานขายหรือที่ปรึกษาการขายทุกคน ซึ่งเจือสมกับที่โจทก์ที่ ๑ นำสืบถึงสาเหตุที่โจทก์ที่ ๑ เข้าพบนายประพลวัตว่าสืบเนื่องมาจากลูกค้าที่จองรถยนต์กับโจทก์ที่ ๑ ถอนใบจองแล้วไปจองซื้อรถยนต์รุ่นเดียวกันจากผู้ขายรายอื่น โดยนายประพลวัตเข้าใจว่าโจทก์ที่ ๑ เป็นผู้แนะนำไป โจทก์ที่ ๑ เข้าพบเพื่อต้องการชี้แจงกรณีดังกล่าว นางสาวดอเบิกความตอบโจทก์ที่ ๑ อีกว่า ก่อนที่จะมีการออกหนังสือตัดเดือนขั้นรุนแรง เอกสารหมายเลข ล. ๕ โจทก์ที่ ๑ เคยถูกออกหนังสือตัดเดือนมาแล้ว ๒ ครั้ง เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ และวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เมื่อมีการออกหนังสือตัดเดือนดังกล่าวจะให้โจทก์ที่ ๑ ลงลายมือชื่อรับทราบ เพื่อจะได้ทราบว่าถูกตัดเดือนในเรื่องใดและใช้เป็นหลักฐานในการดำเนินการขั้นต่อไป ได้ความจากนางสาวดอเบิกความตอบศาลต่อไปว่า นางสาวดอนำหนังสือตัดเดือนขั้นรุนแรง เอกสารหมายเลข ล. ๕ ไปให้โจทก์ที่ ๑ ลงลายมือชื่อรับทราบแต่ไม่พบโจทก์ที่ ๑ เมื่อวัตถุประสงค์ที่ต้องให้ลงลายมือชื่อรับทราบการตัดเดือนเป็นดังที่นางสาวดอเบิกความตอบโจทก์ที่ ๑ แต่ก็ไม่มีการติดตามโจทก์ที่ ๑ ให้มาลงลายมือชื่อรับทราบการตัดเดือนในวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และในวันถัดๆ มา ทั้งๆ ที่ทราบว่าโจทก์ที่ ๑ ไม่ได้มา

ทำงาน นอกจากนี้ ตามรายชื่อพนักงานชาย เอกสารหมาย จ. ๒ ปรากฏว่าไม่มีชื่อโจทก์ที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โดยนางสาวเบญจวรรณซึ่งเป็นผู้จัดบุคคลลงที่พนักงานชายเบิกความตอบศาลว่า เหตุที่ไม่มีชื่อโจทก์ที่ ๑ เพราะโจทก์ที่ ๑ ไม่ได้มาทำงาน นางสาวเบญจวรรณไม่ทราบเหตุผล แต่ไม่ได้โทรศัพท์สอบถามโจทก์ที่ ๑ ถึงเหตุที่ไม่มาทำงาน การที่ไม่มีการติดตามสอบถามโจทก์ที่ ๑ เลย จึงเป็นพิรุธ เมื่อพิจารณาประกอบในกรณีการลบชื่อสมาชิกออกจากไลน์กลุ่มดังที่นางสาวอดเบิกความตอบโจทก์ที่ ๑ ว่า ในทางปฏิบัติสมาชิกในไลน์กลุ่มสามารถลบชื่อตนเองหรือสมาชิกอื่นออกจากไลน์กลุ่มได้ หากบุคคลนั้นยังทำงานอยู่สมาชิกก็จะเชิญเข้าร่วมในไลน์กลุ่มต่อไป เว้นแต่เป็นการลบชื่อโดยนายประพลวัต จะไม่มีการเชิญสมาชิกที่ถูกลบชื่อเข้ามาเป็นสมาชิกในไลน์กลุ่มอีก ตามพฤติการณ์ แสดงให้เห็นว่าหากนายประพลวัตกระทำการในลักษณะอันมีผลเป็นการตัดความสัมพันธ์กับบุคคลใดแล้ว เป็นที่รู้จักกันในบรรดาลูกจ้างว่าจะไม่มีการติดตามสอบถามบุคคลนั้นอีก แม้นางธิดารัตน์ พี่สาวของโจทก์ที่ ๑ เองซึ่งทำงานอยู่กับจำเลยก็ไม่ได้โทรศัพท์ติดตามโจทก์ที่ ๑ จึงเป็นข้อสนับสนุนถึงเหตุที่ทำให้ไม่มีการติดตามสอบถามโจทก์ที่ ๑ โจทก์ที่ ๑ ยังมีภาพถ่ายข้อความไลน์หมาย จ. ๕ มาแสดงประกอบคำเบิกความของโจทก์ที่ ๑ ให้เห็นว่า หลังจากวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ พนักงานชายที่ทำหน้าที่ครูฝึกพนักงานชายใหม่ได้คุยทางไลน์ส่วนตัวกับโจทก์ที่ ๑ ในทำนองว่าจะช่วยพูดคุยกับนายประพลวัตให้ แต่ในที่สุดก็แจ้งว่าได้พูดคุยแล้วนายประพลวัตไม่รับโจทก์ที่ ๑ กลับเข้าทำงาน และแนะนำให้โจทก์ที่ ๑ คุยทางไลน์ส่วนตัวกับนายประพลวัต โจทก์ที่ ๑ ได้ไลน์เข้าไปในไลน์ส่วนตัวของนายประพลวัตเพื่อขอโอกาสเข้าทำงานอีกครั้ง แต่นายประพลวัตไม่ตอบไลน์โจทก์ ที่ ๑ เหตุต่างๆ

ตั้งที่วินิจฉัยมาเป็นลำดับเมื่อนำมาประกอบกันแล้วข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลย โดยนายประพลวัตเล็ก
จ้างโจทก์ที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เป็นการเลิกจ้างด้วยวาจา เมื่อจำเลยเลิกจ้างโจทก์ที่ ๑
ตั้งแต่วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ จำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์ที่ ๑ อีกไม่ได้เพราะไม่ได้เกี่ยวข้องกับสัมพันธกัน
ในฐานะนายจ้างลูกจ้างกันแล้ว การที่จำเลยประกาศแจ้งการเลิกจ้างโจทก์ที่ ๑ ว่าโจทก์ที่ ๑ พันสภาพ
การเป็นลูกจ้างของจำเลยตั้งแต่วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ตามประกาศ เอกสารหมายเลข ล. ๔ ไม่ทำให้มี
ผลเป็นการเลิกจ้างแต่อย่างใด สำหรับโจทก์ที่ ๒ เห็นว่า จำเลยจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล การเลิกจ้าง
ต้องกระทำโดยผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลย หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจกระทำการ
แทนจำเลยให้ทำการแทน ทั้งจะต้องมีการแสดงเจตนาเลิกจ้างไปยังโจทก์ที่ ๒ ด้วย ปราบกฏว่าในวันที่ ๓
พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ที่โจทก์ที่ ๒ อ้างว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์ที่ ๒ นั้น โจทก์ที่ ๒ มิได้อยู่ด้วยในขณะที่
นายประพลวัตบอกเลิกจ้างโจทก์ที่ ๑ แม้ในเวลาต่อมาโจทก์ที่ ๑ และพนักงานขายซึ่งเป็นผู้ร่วมงานกับ
โจทก์ที่ ๒ รวมทั้งนางธิดารัตน์จะได้แจ้งให้โจทก์ที่ ๒ ทราบว่าโจทก์ที่ ๒ ถูกเลิกจ้าง แต่โจทก์ที่ ๒ ก็ไม่มี
พยานหลักฐานมาแสดงให้เห็นว่านายประพลวัตมอบหมายหรือชี้แจงให้โจทก์ที่ ๑ และบุคคลดังกล่าวออก
แสดงเป็นตัวแทนไปบอกเลิกการจ้างแก่โจทก์ที่ ๒ แทนนายประพลวัต การแจ้งดังกล่าวจึงไม่มีผล
ผูกพันจำเลย แต่การเลิกจ้างต้องมีการแสดงเจตนาแก่โจทก์ที่ ๒ การที่จำเลยประกาศแจ้งการเลิกจ้าง
โจทก์ที่ ๒ ว่าโจทก์ที่ ๒ พันสภาพการเป็นลูกจ้าง ของจำเลยตั้งแต่วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ตาม
ประกาศ เอกสารหมายเลข ล. ๑๑ แม้จะไม่ปรากฏว่า ได้ส่งไปยังโจทก์ที่ ๒ และหากปิดประกาศให้โจทก์ที่
๒ ทราบ ก็มีลักษณะเป็นการแสดงเจตนาต่อบุคคลซึ่งอยู่เฉพาะหน้าซึ่งจะมีผลต่อเมื่อโจทก์ที่ ๒ ทราบ

ประกาศดังกล่าว โดยอาจทราบตามความเป็นจริงหรือโดยปริยาย เมื่อโจทก์ที่ ๒ ทราบเรื่องที่ นายประพลวัตบอกเลิกจ้างแทนที่จะไปพบนายประพลวัตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลเพื่อสอบถามเอา ความจริง กลับไม่ไปทำงานและไม่แจ้งเหตุที่ไม่ไปทำงาน ให้หัวหน้าทีม หรือผู้จัดการฝ่ายขายซึ่ง เป็นผู้บังคับบัญชาทราบเช่นที่โจทก์ที่ ๒ ป่วยเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ตามพฤติการณ์ถือได้ ว่าโจทก์ที่ ๒ ยอมรับและทราบประกาศ เอกสารหมายเลข ล. ๑๑ ที่ประกาศแจ้งการเลิกจ้างโจทก์ที่ ๒ เมื่อ วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ โดยปริยาย การเลิกจ้างจึงมีผลตั้งแต่วันที่โจทก์ที่ ๒ ทราบประกาศ ดังกล่าว ข้อเท็จจริงในส่วนของโจทก์ที่ ๒ รับฟังได้ว่า จำเลยเลิกจ้างโจทก์ที่ ๒ เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เป็นการเลิกจ้างเป็นหนังสือ

๓. จำเลยต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์ทั้งสองหรือไม่ เพียงใด และ ๔. จำเลยต้องจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์ทั้งสองหรือไม่ เพียงใด เห็นสมควรวินิจฉัยในปัญหาทั้งสอง ไปในคราวเดียวกัน สำหรับโจทก์ที่ ๑ เห็นว่า การที่จำเลยให้การต่อสู้ว่าวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ จำเลยเพียงแต่ตัดเตือนโจทก์ที่ ๑ เท่ากับจำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้เลิกจ้างโจทก์ที่ ๑ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟัง ได้ว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์ที่ ๑ ในวันดังกล่าว จึงมีผลเสมือนหนึ่งว่าจำเลยไม่ได้แจ้งเหตุที่เลิกจ้างให้โจทก์ ที่ ๑ ทราบขณะที่เลิกจ้าง ทั้งไม่จำเป็นต้องพิจารณาเหตุที่เลิกจ้างอีก เพราะจำเลยไม่ยอมรับว่าได้เลิกจ้าง โจทก์ที่ ๑ เมื่อโจทก์ที่ ๑ ไม่ได้กระทำการใดอันจะเป็นเหตุให้จำเลยเลิกจ้างได้โดยไม่ต้องบอกกล่าว ล่วงหน้าและไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๗ วรรคท้าย ประกอบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครอง

แรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๙ จำเลยจึงต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๔๘,๐๒๖ บาท และค่าชดเชย ๑๑๕,๗๘๙ บาท แก่โจทก์ที่ ๑ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี และอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามลำดับ นับแต่วันฟ้องตามที่โจทก์ที่ ๑ ขอเป็นต้นไป ส่วนโจทก์ที่ ๒ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยเลิกจ้างเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เป็นการเลิกจ้างเป็นหนังสือ เมื่อเหตุที่เลิกจ้างเพราะโจทก์ที่ ๒ ละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันควร โจทก์ที่ ๒ เองก็ยอมรับว่าไม่ได้ไปทำงานตั้งแต่วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ อันเป็นวันทำงานและไม่ได้แจ้งให้หัวหน้าทีมหรือผู้จัดการฝ่ายขายซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาทราบ การกระทำของโจทก์ที่ ๒ ย่อมได้ชื่อว่าทำประการอื่นอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต ละทิ้งการงานไปเสีย ละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันควร จำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์ที่ ๒ ได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าและไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๗ วรรคท้าย ประกอบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๙ จำเลยไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชยแก่โจทก์ที่ ๒

๕. การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมหรือไม่ และจำเลยต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสองหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า การพิจารณาว่าการเลิกจ้างกรณีใดเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมหรือไม่ต้องพิจารณาถึงสาเหตุแห่งการเลิกจ้างว่ามีเหตุอันสมควรและเพียงพอหรือไม่ สำหรับโจทก์ที่ ๑ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยเลิกจ้างเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

โดยโจทก์ที่ ๑ ไม่ได้กระทำการใดอันจะเป็นเหตุให้จำเลยเลิกจ้าง การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ที่ ๑ จึงเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมต่อโจทก์ที่ ๑ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ พิจารณาพฤติการณ์แห่งคดีแล้ว โจทก์ที่ ๑ และจำเลยไม่อาจทำงานร่วมกันต่อไปได้ จึงกำหนดให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ ๑ แทน เมื่อคำนึงถึงอายุของโจทก์ที่ ๑ ระยะเวลาทำงานของโจทก์ที่ ๑ ความเดือดร้อนของโจทก์ที่ ๑ เมื่อถูกเลิกจ้าง มูลเหตุแห่งการเลิกจ้าง และเงินค่าชดเชยที่โจทก์ที่ ๑ มีสิทธิได้รับประกอบกันแล้ว เห็นสมควรกำหนดให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ ๑ เป็นเงิน ๘๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องตามที่โจทก์ที่ ๑ ขอร้องเป็นต้นไป ส่วนโจทก์ที่ ๒ จำเลยเลิกจ้างเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เพราะละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันควร อันเป็นการที่โจทก์ที่ ๒ ผ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน เอกสารหมาย ล. ๑ เป็นการกระทำผิดวินัย ซึ่งโดยสภาพและลักษณะงานที่โจทก์ที่ ๒ ต้องปฏิบัติ การละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควรย่อมกระทบต่อการดำเนินงานของจำเลย ถือได้ว่ามีเหตุอันสมควรและเพียงพอที่จำเลยจะเลิกจ้างได้ การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์ที่ ๒ จึงไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมต่อโจทก์ที่ ๒ จำเลยไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ ๒

พิพากษาให้จำเลยจ่ายเงินจงใจการขาย ๓๐,๐๐๐ บาท สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ๔๘,๐๒๖ บาท และชดใช้ค่าเสียหาย ๘๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๙) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระ

- ๑๙ -

เสร็จแก๊งโจทก์ที่ ๑ ง่ายค่าชดเชย ๑๑๕,๗๘๙ บาท พร้อมดอกเบ็ยอ้ตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๙) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก๊งโจทก์ที่ ๑ ยกฟ้องโจทก์ที่ ๒.

นายไพรัช โปรงแสง

นายศิวพงศ์ บุญสาถึ

นางจิราพร ค้าชู